

Hovedbestyrelsens udredningsarbejde om Indre Mission i folkekirken

September 2005

Synet på Indre Missions plads i folkekirken er beskrevet i tre afsnit.

INTERVIEW

Ved sit januarmøde 2005 satte Indre Missions Hovedbestyrelse (HB) gang i et grundigt udredningsarbejde om forholdet mellem Indre Mission (IM) og folkekirken. På de følgende syv sider bringer vi den erklæring, som er resultatet af udredningsarbejdet.

Det var HB's ønske fra begyndelsen, at alle bestyrelsesmedlemmer skulle være med i hele forløbet. Der har ikke været nedsat arbejdsudvalg. HB har derfor brugt meget tid på at drøfte de mange temaer i udredningsarbejdet ved de tre seneste bestyrelsesmøder.

Klare svar og frihed

Efter bestyrelsesmødet den 12. september 2005, hvor HB afsluttede arbejdet med udredningen, fortæller IM's formand, sognepræst Christian Poulsen: »Jeg håber meget, at udredningen giver klare svar på en del spørgsmål, som er stillet til bestyrelsen. Det er disse spørgsmål fra lokale bestyrelser og fra enkeltpersoner, der er den umiddelbare anledning til hele arbejdet.«

HB ønsker ikke at binde nogen, understreger Christian Poulsen: »Vi er klar over, at vi er i en situation, hvor der er flere valg. Vi har været inde omkring disse valgsituationer, og giver en klar anbefaling, men vi ønsker også at

give hinanden frihed til at gå forskellige veje.«

Aktualitet

IM's formand understreger, at udredningen er lavet i en bestemt kirkelig krisesituation, hvor meget er i opbrud.

»Vi har udtrykkeligt ikke taget stilling til, hvad der senere måtte ske,« understreger han. »Det er meget vigtigt for mig at pege på, at der ikke står noget om, at hvis nu ... og så vil vi ...

Det er en udredning af vores stilling i den nuværende kirkelige situation. Dens vejledning vil være aktuel så længe situationen ikke ændrer sig.«

Tre afsnit

»Vi har skønnet, at der bag mange af spørgsmålene gemmer sig tre hovedspørgsmål. De tre temaer er udredningen delt op i,« forklarer Christian Poulsen.

»Først præciserer vi frivillige medarbejdere og ansattes forhold, hvis de ønsker at stille sig uden for folkekirken. Så kommer vi med HB's overvejelser og kommentarer til spørgsmål om at

melde sig ud af folkekirken. Endelig ser vi på forståelsen af IM som et arbejde inden for folkekirken.«

Kan vi blive i folkekirken med god samvittighed? Det er et af de spørgsmål, der ofte dukker op. Derfor fylder det en del i udredningen.

»Med behandlingen af samvittighedsspørgsmålet har vi ønsket at hjælpe til tryghed på et holdbart grundlag. Det har været vores mål at nævne, hvad der er væsentligt i forhold til vores samvittighed, og hvad der ikke er væsentligt. Her har især biskoppernes rolle fået en del plads.«

Debat er velkommen

»Jeg håber, udredningen vil vinde bred tilslutning blandt IM's venner, men jeg tager meget gerne udfordringen op, hvis nogle har lyst til at diskutere indholdet,« siger Christian Poulsen.

»Jeg vil også gerne opfordre til, at man tager temaer fra den frem i bestyrelsesarbejdet og hvor det ellers vil være naturligt. Mit håb er, at udredningen vil kalde til eftertanke, som kan give tryghed,« siger IM's formand til slut.

Jørgen Hedager Nielsen

Alle i Indre Missions Hovedbestyrelse har været med til hele arbejdet med udredningen.

Kan Indre Mission rumme dem, der vælger at stille sig uden for folkekirken

Indre Missions Hovedbestyrelse har besluttet, at der ikke er grundlag for at ændre bevægelsens identitet som en folkekirkelig bevægelse. Indre Mission vil også fremover være en bevægelse i folkekirken og betragte sig selv som en del af denne. Det indebærer, at vi fortsat vil arbejde på folkekirkens grundlag med Bibel og bekendelse, og at vi ser Indre Missions arbejde som en del af det menighedsliv, som foregår i folkekirken. Vi vil også fremover, så vidt det er muligt og hensigtsmæssigt for evangeliets fremme, samarbejde med folkekirkens præster. Endelig vil Indre Missions Hovedbestyrelse fortsat opmuntre Indre Missions venner til at forblive medlemmer af folkekirken.

Som svar på spørgsmålet om muligheden for at deltage i Indre Missions arbejde, hvis man stiller sig udenfor folkekirken, har Hovedbestyrelsen valgt at præcisere forståelsen af det protokollat, som bestyrelsen udsendte i 1997. Ifølge dette er det muligt at deltage i Indre Missions arbejde, hvis man stiller sig udenfor folkekirken, under bestemte forudsætninger.

Her følger protokollatet i ny form med ovennævnte præciseringer:

(i teksten støtter vi os til formuleringer fra loven om brug af folkekirkens kirker)

Medlemmer af en evangelisk-luthersk **frimenighed med tilladelse** til at benytte en af folkekirkens

sognekirker – idet menighedens lære, ritus og øvrige forhold er fundet ikke at være til hinder herfor – vil kunne deltage i Indre Missions arbejde som ledere, forkyndere og ansatte på lige fod med folkekirkemedlemmer, såfremt de kan tilslutte sig Indre Missions grundlag og formål.

Medlemmer af en evangelisk-luthersk **frimenighed uden tilladelse** til at benytte en af folkekirkens sognekirker og medlemmer af en evangelisk-luthersk **frikirke** vil kunne deltage i Indre Missions arbejde som ledere, forkyndere og ansatte på lige fod med folkekirkemedlemmer, såfremt de kan tilslutte sig Indre Missions grundlag og formål, samt efter læresamtale med IM's ledelse (formand og generalsekretær). Indre Missions ledelse kan i konkrete tilfælde beslutte at undlade at indkalde til læresamtale, hvis den evangelisk-lutherske frimenigheds eller frikirkes læregrundlag, ritualer og øvrige forhold vurderes at være i overensstemmelse med folkekirkens grundlag.

Hovedbestyrelsen vil også hermed pointere, at det *ikke* er muligt at deltage i Indre Missions arbejde som leder, forkynder eller ansat, hvis man træder ind i en kirke eller frimenighed, der har et andet læregrundlag end folkekirkens, eller hvis man går ud af folkekirken og ikke træder ind i nogen anden evangelisk-luthersk kirke/frimenighed.

ARKIVFOTO: JØRGEN PEDAGER NIELSEN

Medlemmer af en valgmenighed kan naturligvis fortsat deltage i Indre Missions arbejde på lige fod med medlemmer af en sognemenighed.

Den aktuelle kirkelige situation

Ovenstående afklarende beslutning er truffet på baggrund af den alvorlige situation i folkekirken, som har afstedkommet, at venner af Indre Mission og enkelte ansatte overvejer at melde sig ud af folkekirken og i stedet slutte sig til en evangelisk-luthersk frimenighed eller frikirke. Det er altså fremover muligt at være fuldt med i Indre Missions arbejde, selvom man måtte vælge at stå udenfor folkekirken. Samtidig vil Hovedbestyrelsen fastholde, at bevægelsen fortsat skal være en bevægelse i folkekirken.

Situationen er alvorlig. Vi ser det som en åndskamp – en kamp for det åndelige liv. Særligt to aktuelle forhold kaster lys på folkekirkens læremæssige krise. Grosbøll-sagen og sagen om kirkelig velsignelse af homoseksuelles samliv.

Grosbøll udtrykker en teologi, der har nydt tilslutning på de teologiske fakulteter og hos en del af folkekirkens præster i mange år. Homoseksuelt samliv har længe været accepteret af nogle og har fundet plads i kirkens liv og forkyndelse. Det sker bl.a. ved ordination af præster, der lever i registreret parforhold.

Disse sager er altså ikke udtryk for noget helt nyt

i folkekirken. De er heller ikke dækkende udtryk for den læremæssige krise i folkekirken. Situationen er dog tilspidset med disse sager. Det ser nu ud til, at det ikke er muligt i folkekirken at afklare, om en præst, som offentligt i både skrift og tale siger klart nej til den kristne trosbekendelse, kan virke som præst. Det er en meget alvorlig krise, som ikke handler om rummelighed og fortolkning. Den handler om, hvorvidt det overhovedet kan fastholdes, at folkekirkens fundament og ramme er Bibelen og de fem bekendelsesskrifter.

Yderligere er situationen skærpet af, at det overvejes at ændre kirkens ritualer i åben strid med klare bibelske udsagn. At nogle biskopper allerede har indført sådanne ritualer i deres egne stifter er en alvorlig og dybt beklagelig udvikling, som tilmed truer folkekirkens enhed. Folkekirkens ritualer er i høj grad udtryk for det, kirken står sammen om.

Folkekirken er en kirke i stor splid. Der er ikke bare tale om forskelle i nuancer. Grosbøll-sagen viser, at der i folkekirken forkyndes så forskelligt, at der kan tales om forskellige religioner. Det er nu så tydeligt, at mange i og udenfor folkekirken kan se det og undrer sig højlydt.

Hovedbestyrelsen har ikke taget stilling til, hvad der må ske, hvis der autoriseres et velsignelses- eller vielsesritual for homoseksuelle. Vi vil fortsat appellere til og arbejde for, at det ikke sker.

Selv om medarbejdere og ansatte melder sig ind i en frimenighed eller frikirke, kan de i visse tilfælde fortsætte deres opgave i Indre Mission. Foto fra medarbejderkurset 2005.

Indre Missions Hovedbestyrelses kommentarer til spørgsmål og overvejelser om at melde sig ud af folkekirken

1. Er folkekirken stadig en kristen kirke

Ja, folkekirken er stadig en kristen kirke på trods af den store læremæssige krise.

For at underbygge dette svar må vi klargøre vort syn på, hvad kirke er. Indre Mission har ikke sit eget særlige kirkesyn. I Indre Mission tilslutter vi os det evangelisk-lutherske kirkesyn.

Dette indebærer, at vi vil fastholde, at kirke i kristen forstand ikke er bygning eller organisation.

Kristi kirke er mennesker, der hører evangeliet om Jesus Kristus og tager imod dette og sakramenterne dåb og nadver i tro. Derfor taler vor lutherske bekendelse om, at »kirken er de helliges forsamling, i hvilken evangeliet læres rent, og sakramenterne forvaltes ret. For ved Ordet og sakramenterne som midler gives Helligånden, som virker tro – hvor og når det behager Gud – i dem, som hører evangeliet...« (Den augsburgske Bekendelse artikel 7 og 5).

Vi tror, at kirken er der, hvor evangeliet om Jesus Kristus forkyndes og sakramenterne forvaltes.

Derfor må vi også i dag betragte folkekirken som en kristen kirke. Så sandt mennesker her hører evangeliet og tager imod sakramenterne til liv og tro.

Folkekirken er kirke i kristen forstand. Ikke i kraft af sine præster eller biskopper, men i kraft af Ordet som forkyndes og høres i tro, og sakramenterne som forvaltes og modtages i tro.

Folkekirken er ikke identisk med Jesu Kristi Kirke. Men i den kommer en del af Jesu Kristi Kirke til syne, når og hvor evangeliet forkyndes rent og sakramenterne forvaltes efter Kristi ord. Folkekirken er efter sin historie og sit bekendelsesgrundlag hjemsted for kristen tro og liv.

2. Hvilken betydning har biskopperne og deres tilsyn

Biskopperne er først og fremmest præster. De er Ordets tjenere. De er kaldet til og forpligtede på at værne og forkynde evangeliet om Jesus Kristus. Der-

udover har de et særligt kald til at føre tilsyn med, at præsterne i deres stift forkynder evangeliet og forvalter sakramenterne i overensstemmelse med kirkens grundlag.

Dette giver dem ingen bemyndigelse til at ændre på eller omdefinere, hvad kirken er og står for. De er om nogen i al deres virke forpligtede på kirkens grundlag.

Deres tilsynsopgave indebærer ikke, at de skal fortælle præsterne og menighederne, hvad de skal forkynde og tro. Det er for længst fastlagt og formuleret i kirkens grundlag, som er Bibelen og bekendelserne. Biskopperne skal derimod tilse, at den forkyndelse, der lyder i kirken, er i overensstemmelse netop med kirkens grundlag. Hverken præst eller menighed er forpligtede på det, biskoppen står for. Derimod er biskoppen forpligtet på kirkens grundlag akkurat som enhver anden præst. Hvis en biskop forkynder, lærer eller vejleder i strid med kirkens grundlag, skal præst og menighed ikke adlyde denne i dette spørgsmål. Når nogen i den aktuelle situation hævder det som et problem, at stå under aktuelle biskopper i folkekirken, er det et misvisende ordvalg. Når det gælder lære og liv har vi ingen forpligtelse overfor biskoppen ud over forpligtelsen på Guds ord og vor kirkes bekendelse!

Derfor er det muligt at stå under enhver biskops tilsyn uden derved at synde. Hvis en biskop svigter sin forpligtelse på Guds ord, er det vedkommendes ansvar og ikke mit. Det bliver først mit ansvar, hvis jeg følger biskoppens vejledning imod Guds ord. Dermed være ikke sagt, at det er uproblematisk at have biskopper, som i konkrete spørgsmål vejleder i åben strid med Guds ord. Det er en ulykke for vores kirke og svækker kirkens troværdighed i vort folk. Men det er samtidig et kendt vilkår for kirken i denne verden, at den må lide under hyrder, som ikke varetager deres kald. Det vilkår har været kendt fra kirkens allerførste tid. Og det har i sandhed præget kirkens historie på en så omfattende måde, at vi må

undre os over, hvordan Gud har bevaret sand og levende kristendom indtil i dag!

At være under en god biskops tilsyn er ønskeligt, men er altså hverken livsnødvendigt eller konstituerende for den kristne menighed.

Det er til stor skade for folkekirken som kristen kirke, at biskopper i konkrete spørgsmål lærer og vejleder i åben strid med Guds ord. Og den troende menighed skal gøre alt, hvad der står i dens magt for at finde sande vejledere og forkyndere.

3. Kan man være medlem af folkekirken med god samvittighed

Ja, det kan man! Det er i hvert fald Hovedbestyrelsens opfattelse. Vi anerkender, at nogle føler skyld og dårlig samvittighed ved at være i folkekirken. Selv om også vi finder situationen alvorlig, vil vi dog fastholde, at der ikke findes en bibelsk begrundelse for, at det skulle være synd at stå i en kirke, hvor der også findes vrang lære. Vi vil på den baggrund opfordre til, at samvittighedsargumenter anvendes med stor skønsomhed, således at man ikke med sin egen klemte samvittighed som argument binder andres samvittigheder.

Der argumenteres fra tid til anden med, at man alene ved at være medlem af folkekirken pådrager sig et medansvar for det, aktuelle præster og biskopper forkynder, vejleder eller står for. Vi har alle et medansvar for de sammenhænge, vi står i, men i Ny Testamente møder vi ingen konkret tilskyndelse til at forlade menigheden eller kirken, selv om vi møder vrang lære. Derimod formaner vi til at tage afstand fra falsk forkyndelse og de, der bærer ansvaret for den. Derfor tror vi, at en ansvarlig måde at stå i folkekirken på, er at fastholde Guds ords tale – også hvor det går imod præsters, biskoppers og andres forkyndelse, undervisning og vidnesbyrd. Vi finder det altså ikke begrundet, at medlemskab af folkekirken i sig selv skulle give grund til samvittigheds kvaler.

4. En ren kirke

Der er grund til frimodigt at blive i folkekirken, at holde fast ved kirkens grundlag og kæmpe for at bevare folkekirken som en kristen kirke. Det kan i dag ikke lade sig gøre uden uro og bedrøvelse over falsk forkyndelse og falsk vejledning. Men det er ikke noget nyt. Det har aldrig kunnet lade sig gøre uden den

uro og bedrøvelse. Og der vil aldrig opstå nogen situation eller nogen ny kirke, hvor vi er fritaget fra den uro og bedrøvelse. Den rene kirke findes ikke på jorden. Heller ikke i fremtiden!

Her henviser vi til Den augsburgske Bekenndelse artikel 8, hvor det bl.a. hedder: »Skønt kirken i egentlig forstand er de helliges og sandt troendes forsamling, er det dog, da mange hyk-

lere og onde er blandet imellem i dette liv, tilladt at benytte sakramenter, som forvaltes af onde ... sakramenterne og Ordet er virksomme på grund af Kristi forordning og bud, selv om de gives af onde.«

Skillelinien mellem løgn og sandhed, mellem falsk og sand forkyndelse går mellem Guds ord og menneskers ord.

Den går ikke mellem »dem og os«! Skillelinien mellem sandt og falskt går langt ind mellem os og helt ind i vort eget hjerte.

Den kamp, vi står i, er ikke en kamp om indflydelse og magt i kirken. Det er ikke en kamp imod bestemte præster og biskopper. Det er derimod en kamp for at holde fast ved og selv at blive bevaret ved Guds ord. Det er en kamp mod løgn og falsk forkyndelse, som er trængt langt ind ikke kun i folkekirken, men også ind hos os i Indre Mission og helt ind i vort eget hjerte.

Den kamp slipper vi ikke uden om eller af med, hvis vi fx bare bliver fri for at stå i samme kirkeafdeling som de, der åbent lægger afstand til Bibelen som Guds ord. Kampen mod løgn og vranglære slipper vi ikke for. Uanset om vi står i eller udenfor folkekirken.

ARKIVFOTO: JØRGEN HEDAGER NIELSEN

Folkekirken er kirke i kristen forstand. Ikke i kraft af sine præster eller biskopper, men i kraft af Ordet, som forkyndes og høres i tro, og sakramenterne, som forvaltes og modtages i tro. Foto af Grønåb kirke.

Forståelsen af Indre Mission som et samfundsdannende arbejde inden for folkekirken

1. Hovedbestyrelsen fastholder, at Indre Mission er samfundsdannende og ikke menighedsdannende

I hele Indre Missions historie har det været en grundlæggende del af bevægelsens selvforståelse at være et indrekirkeligt arbejde.

Formålet lyder således: »Kirkelig Forening for den Indre Mission i Danmark, som er stiftet 13. september 1861, er en forening af troende præster og lægfolk inden for den danske folkekirke med det formål: på evangelisk-luthersk grund og så vidt muligt i forbindelse med folkekirkens præster at virke til troslivets vækkelse og de troendes sammenslutning i de helliges samfund. «

Indre Missions venner har dannet samfund, som er frie og uafhængige fællesskaber i folkekirken. Uafhængige af den kirkelige struktur (ledelse og embede), geografi og økonomi. Alene bundet til folkekirkens grundlag, og med den hensigt at arbejde sammen med folkekirkens præster, hvor dette er muligt.

Vi vil holde sammen

Når dette fastholdes, er det ud fra en overbevisning om, at en ændring på dette område vil ændre bevægelsen så fundamentalt, at det vil kunne splitte Indre Missions venner.

Hvis det blev muligt at drive IM-arbejde i form af en valgmenighed eller frimenighed, ville vi formodentlig se, at dette spørgsmål ville blive rejst mange steder lokalt. Erfaringen siger, at vi vil have meget forskelligt syn på, om det ville være rigtigt at gøre IM-arbejdet lokalt til et selvstændigt menighedsarbejde med egen gudstjeneste i stedet for et samfundsarbejde, der knytter til ved sognets gudstjeneste. Derfor ville vi forventeligt få en meget opslidende og splittende debat mange steder.

Vi ønsker mission

Noget af det, vi ser forskelligt på, er betydningen af

at være en del af en menighed, der rummer flere og andre end Indre Missions venner. Men vi er af den opfattelse, at dannelse af en alternativ menighed i stedet for samfundsarbejde vil medføre, at en række naturlige kontakter og berøringer til folkekirkemedlemmerne i lokalområdet vil gå tabt. Dermed risikerer vi at tabe en række naturlige muligheder for hverdagsmission. Hvis man samtidig vil opretholde den forståelse, at vi er kaldet til at drive mission også over for døbte og medlemmer af folkekirken, får dette i det mindste en helt ny ramme. Aktiviteter i den retning vil ikke have samme legitimitet og kan vanskeligt opfattes som andet end fiskeri fra én kirke/menighed ind i en anden.

Under alle omstændigheder vil vilkåret for mission være ændret, hvis vi ikke længere har det udgangspunkt, at vi står i samme kirke.

Hovedbestyrelsen har et klart ønske om, at Indre Mission kan forblive en bevægelse i folkekirken, og at vi kan blive betragtet og anerkendt som sådan. Hvis vi ville tage skridt i retning af at omdanne Indre Mission til en bevægelse, der rummer menigheder og ikke kun samfund, ville vi udefra blive betragtet som et alternativ til folkekirken. Dette ville uden tvivl ændre Indre Missions status i den kirkelige debat i negativ retning. Indre Missions venners synspunkter og holdninger ville ikke have samme vægt og betydning for folkekirkens medlemmer.

Vi ville blive isoleret og da med rette betragtet som en bevægelse i kanten af eller uden for folkekirken.

Medlemskab

Hvis Indre Mission blev ændret til at være en menighedsdannende bevægelse, ville det nødvendiggøre en helt ny tilknytningsform til bevægelsen, som vil være bevægelsen fremmed. Uanset hvordan det praktiske/organisatoriske blev defineret, ville man nødvendigvis skulle indføre medlemskab. Netop dette udgør en del af forskellen på samfund og menighed. Me-

nighedsdannelse uden klare grænser for, hvem der er med og hvem der ikke er med, giver ikke mening. Dette ville måske i sig selv kunne udløse en splittelse i bevægelsen, fordi Indre Missions venner i så fald skulle samle sig om en klar og håndterbar formulering af grundlaget for at være medlem af Indre Mission.

2. Kirke og missionshus eller »alt-under-én-hat«

Hovedbestyrelsen er klar over, at der er venner i Indre Mission, som ser fordele ved, at menighed og samfund er identiske fællesskaber. Den såkaldte helmenighedstænkning eller »alt-under-én-hat«. At man ikke skal forholde sig både til menighedsfællesskabet i kirken og fællesskabet i missionshuset. Eller at det ikke er to forskellige forsamlinger, jeg er en del af, når jeg deltager i gudstjeneste om søndagen og i mødet tirsdag aften. Derfor ser vi unge i de større byer, som knytter til ved menighedsfællesskaber ved kirker og fravælger fællesskabet i missionshuset.

Andre har overvejelser om i stedet at fravælge gudstjenestefællesskabet i kirken og lave »helmenighed« i missionshuset. Det er vores indtryk, at dette ofte spiller ind i overvejelser om at danne valgmenighed eller frimenighed.

Selv om Hovedbestyrelsen ikke er blind for nogle af de fordele, der kan være i »alt-under-én-hat« tænkningen, er det dog ulemperne, der vejer tungest i vore overvejelser.

Vi peger her på nogle:

At vælge missionshuset fra

a. I et menighedsfællesskab i folkekirken er det ikke så enkelt at fastholde en klar åndelig profil, som er sammenfaldende med Indre Missions. Det vil f.eks. være vanskeligere at give sangskatten i Hjemlandstoner videre til den kommende generation. Heller ikke den vækkeslinje i forkyndelsen, som kendetegner Indre Mission som bevægelse, vil have samme vilkår. Elementer som bedemøde og

frie vidnesbyrd kan nemt glide ud. Ofte vil det være vanskeligt at fastholde samme umiddelbare tillid til Skriftens vidnesbyrd og vejledning i spørgsmål, som har med både tro og livsførelse at gøre.

Vi er vidende om, at der findes menighedsfællesskaber, hvor den åndelige linje ligger tæt op ad den, der samler os i Indre Mission. Men her vil det ofte være meget afhængigt af, hvilken præst, der aktuelt leder det pågældende menighedsarbejde. Denne afhængighed gør arbejdet sårbart.

- b. Erfaringen siger, at de, der vælger missionshuset fra, også ofte med tiden bliver fremmede for fællesskabet i Indre Mission som bevægelse. De færreste fortsætter i længden som IMT-abonnenter, med givertjeneste til Indre Mission, deltagelse på Indre Missions Årsmøde, lejre, stævner og bibelcampings m.m. De færreste vil kalde på Indre Missions medarbejdere som forkyndere og være bevidste om at benytte bøger og andet materiale fra Indre Mission.
- c. Hvis mange vælger missionshuset fra, vil bevægelsen over tid svækkes. Det vil betyde, at det bliver vanskeligere at opretholde ressourcer til udgivelse af bøger (Lohses Forlag), og materialer, lederuddannelser, kurser m.m. Hvem skal drive mission på nettet eller tage landsdækkende initiativer til tværkulturel mission m.m.? Hvad bliver der af initiativer som telefonandagt, Watermark-besøg, Cafébus-

ARKIVFOTO: JØRGEN HEDAGER NIELSEN

Indre Missions venner har dannet samfund, som er frie og uafhængige fællesskaber i folkekirken – alene bundet til folkekirkens grundlag. Foto fra Vejle Missionshus 2003.

arbejde, landsdækkende UNO-arbejde, netværk af børneklubber og ungdomsafdelinger etc.?

At vælge kirken fra

- a. Det er gavnligt for missionsarbejdet, at vi er en bevægelse, som er fri til at drive mission og ikke skal bruge alle vores kræfter på at danne og drive menighed, med alt hvad det indebærer. Hvis et IM-samfund omdannes til en menighed, vil der være brug for ressourcer til drift og udvikling, som vi i dag ikke har brug for.
- b. Hvis Indre Mission blev en menighedsdannende bevægelse, ville lægmandsvidnesbyrdet formodentlig få trange kår. Fokus ville blive lagt på præsten. Vi ville få rigeligt at gøre med at betale præstelønninger og ville næppe få råd til de ansættelser, vi ser i dag som indremissionærer, børne- og ungdomskonsulenter m.fl.
- c. Som menighedsdannende arbejde vil man risikere at få en snæver menighedsforståelse. Vi ville ikke længere være i menighedsfællesskab med andre end dem, der har samme syn som os på alle væsentlige punkter. Vi ville få et forhold til (de andre) folkekirkemedlemmer, som ligner det, vi i dag har til medlemmer af andre kirkesamfund.

3. Hvad vil Indre Mission så gøre med valgmenigheder og frimenigheder, som vil komme

Indre Missions venner vil formodentlig fremover træffe forskellige beslutninger, når det drejer sig om tilhørsforhold til en menighed.

Det er Hovedbestyrelsens vision,

- at det trods de forskellige valg, de enkelte IM-venner vil træffe, alligevel skal lykkes at samle dem, der ønsker at være en del af Indre Missions arbejde i samfund ud over landet med mødevirksomhed og tiltag for børn, unge og voksne, som vi kender det i dag.
- at det skal lykkes at bevare Indre Mission som en bevægelse, hvor venner kan give lægfolk mulighed for at blive købt fri til tjeneste som missionærer og konsulenter m.v.

Dette er efter Hovedbestyrelsens opfattelse kun muligt, i det omfang det lykkes at fastholde det grundlæggende syn på valgmenigheder og frimenigheder, der bliver etableret, at de ikke er et alternativ til missionshuset, men et alternativ til sognemenighedens gudstjeneste.

Kun således kan den enkelte IM-ven stilles frit til at vælge sognemenighed eller valgmenighed, uden at det indebærer, at vi skilles som IM-venner, og uden at den enkelte må sige farvel til fællesskabet i Indre Mission.

Det er faktisk muligt at fastholde, som det for øjeblikket er tilfældet flere steder i landet, at de, der vælger en valgmenighed, kan gøre det, og de, der vælger at forblive medlemmer i sognemenigheden, kan gøre det, uden at man derved går hver sin vej. Det er muligt, hvis man sammen fortsætter IM's samfundsarbejde det pågældende sted. Hvis det lykkes at forstå nye menighedsdannelser som alternativ til sognemenighed og ikke til IM's samfundsarbejde, er det muligt at holde sammen på bevægelsen Indre Mission. Hvis derimod de, der vælger en valgmenighed, samtidig vælger IM-samfundet fra, så rives vi fra hinanden og bevægelsen splittes.

De, der forestiller sig, at det er muligt at bevare fællesskabet i bevægelsen Indre Mission, selvom nogle vælger menighed i stedet for samfund, ser efter vores opfattelse bort fra den virkelighed, at vi faktisk ser meget forskelligt på dette og vil træffe forskellige valg.

Hovedbestyrelsen vil anbefale, at de IM-venner, der vælger sognemenigheden fra, enten vælger sognebåndsløsning eller valgmenighed. Vælger man at danne valgmenighed, anbefaler vi, at man aktivt indarbejder i vedtægterne, at valgmenigheden ikke er et alternativ til IM-arbejdet, men et alternativ til sognemenighedens gudstjenestefællesskab. Hovedbestyrelsen vil gerne være behjælpelig med formuleringer i den forbindelse. Således bliver det muligt, at et IM-samfund kan drive arbejde for børn, unge og voksne, som deltager i forskellige sognemenigheder og valgmenigheder.

Hovedbestyrelsens udredningsarbejde om Indre Mission i folkekirken kan downloades på hjemmesideadressen: www.indremission.dk/indhold/love_dokumenter.php